

[Gustav Pedersen.]

komité, som jeg gerne vil have lov til at citere. Det er ligeledes refereret i „Land og Folk“ den 25. september 1948, og det er det afsnit, hvor han siger følgende:

„Enhver, som ikke åbenlyst kritiserer og angriber Sovjetunionen, vil af imperialisterne og deres pennehelte blive skældt ud for at være „unational“ eller „udemokrat“ eller „Moskvaagent“! *Den, der af „taktiske“ grunde, forsøger at „gå udenom“, når altså slet ikke det praktiske resultat, der er tilsigtet. Han opnår derimod ved sin halvhed og sin „taktik“ at gøre det lettere for vore modstandere, og begår samtidig i praksis — omend ikke ud fra sin overbevisning — forræderi mod Sovjetunionen, mod den internationale socialistiske kamp og mod kampen for freden!*“

Og så fortsætter han:

„Vort parti er det eneste parti i Danmark, som konsekvent kæmper for demokratiets sag og for bevarelse af vor nationale selvstændighed.“

Hvis ikke det var den omhyggeligt udarbejdede store tale, der absolut ikke bærer tilfældighedens eller inspirationens præg, og hvis ikke „Land og Folk“ havde haft en uge til at læse korrektur, måtte man tro, at der forelå en misforståelse, men der står klart og tydeligt i talen — og det er en tale til danske kommunister —, at de kan risikere at blive forrædere imod Sovjetunionen.

Kun de allersvagest begavede mennesker er uvidende om, at man kun kan være forræder imod sit eget. Det kan være land, parti, fag o. s. v., men kun ens eget.

Det ærede medlem hr. Aksel Larsen sagde imidlertid ikke forræder mod det kommunistiske parti eller mod den kommunistiske idé. Han sagde mod Sovjetunionen, det vil sige mod et andet land. Konsekvensen heraf må være, at danske kommunister ikke blot skal være beundrere af Sovjetunionen eller venner af den. De skal tilhøre den, oven i købet så fast, at de ikke under nogen form kan have anden mening end den, som er legaliseret af det sovjetrussiske statsstyre. At de netop derved kan blive særlig egnede til at værne Danmarks nationale selvstændighed, må sikkert også for kommunisterne lyde som et mirakel.

At det ærede medlem hr. Aksel Larsen og senere det ærede medlem hr. Alfred Jensen også rubricerer Danmark mellem de lande, der er en fare for freden, ville være fuldkommen latterligt, om ikke hans og hans partifællers eksport af fordrejede referater af begivenheder i vort land kunne foranledige, at man, hvor man hverken kender dem rig-

tigt eller kender vore forhold, kan få en falsk forestilling om vor stilling.

Af alle de beskyldninger, der går fra land til land, er ingen så urimelige som påstanden om, at vi her i landet skulle have noget ønske om at spille en rolle under krigerske forviklinger mellem stormagterne. Vi har kun eet ønske, og det er at få lov til at yde en arbejdsindsats som en fredens gerning.

Vi får heller ikke storhedsvanvid, fordi vi genopbygger det værn, der blev ødelagt af tyskerne, selvom vi under genopbygningen drager nytte af det, vi lærte under besættelsen. Men vi vil have lov til selv at lægge vor kurs, udelukkende under hensyntagen til det, der gavner vort eget land — for vi har nu engang kun det ene.

Vi er klar over, at denne indstilling også gælder de andre nordiske lande. Netop fordi vi hos vore frændefolk finder den samme grundopfattelse, vil vi udbygge det nordiske samarbejde så stærkt, som det er muligt, og vi konstaterer med glæde, at den indsats, der fra dansk side er øvet på dette felt, møder forståelse og anerkendelse.

Jeg kan som en dokumentation herfor henvise til et referat i „Social-Demokraten“ for 27. september 1948 af en tale, den norske statsminister har holdt, og hvor han omtalte den højtærede statsministers indsats på det nordiske område. I denne tale sagde den norske statsminister bl. a. følgende — det var altså en tale om Hans Hedtofts virksomhed —:

„Der er næppe nogen, som har glædet sig mere end han“ — det var altså statsministeren — „over det sidste udenrigsministermødes beslutninger om at iværksætte en undersøgelse med det formål at nå frem til et fælles grundlag for et udvidet samarbejde mellem Danmark, Sverige og Norge. Selv om det i første omgang blot drejer sig om en undersøgelse, er det alligevel noget af det mest betydningsfulde, der længe er sket i Skandinavien. Der lå et langvarigt og intenst arbejde bag denne beslutning, og Hans Hedtoft har gjort mere end nogen anden måske aner for at muliggøre beslutningen. Enhver, der i de skandinaviske lande vil sætte alt ind på at værgе vore landes frihed og selvstændighed, skylder ham tak for hans indsats.“

Det er antagelig unødvendigt yderligere at kommentere disse bemærkninger af den norske statsminister.

De dokumenterer ikke blot, at danske, norske og svenske virkelig har et fælles grundlag og et fælles ønske om et videregående samarbejde, men også, at der fra dansk side,